

дръвенѣ Гуттенберговѣ буквѣ на всякій слагарь ученикъ, кога да напусти типографѣ-тъ, и така тыя буквы ся разнесли. Съ тыя буквы Гутенбергъ печаталъ само дребны работы. Испослѣ му дошло на умъ да зарѣчя да му изрѣжѣтъ буквы отъ металъ напр. отъ олово, нѣ и тыя буквы не были еще истыщены. Найнапоконѣ му ся роди честита мысль да ли не бы было найдобрѣ да излѣе буквы-ты. Нѣ то было нова и голѣма работа, на коѣто ся стои да благодаримъ за днешно-то съвършенство на типографско-то искусство; за тѣхъ работѣ пакъ му трѣбували пары и той изново отиде до Фауста, който като видѣ, че работата отвожда напрѣдъ и че отъ неѣ има да ся облажи много, займа Гуттенбергу на 6 Дек. 1452 л. еще 800 ф. Сега Гуттенбергъ можяше да залови поголѣмѣ работѣ; найголѣма книга, коѣто напечята, е св. Писаніе, отъ което ся е учювалъ единъ екземпляръ у царскѣ-тъ книжницѣ въ Парисѣ. На тѣхъ книгѣ не е забѣлѣжено ни мѣсто-то, ни врѣмя-то, дѣ и кога е печатана, нито кой ѣ е печаталъ. Както ся види причина на това былъ самъ корыстолюбивый Фаустъ, който искалъ да ся не зачюе за тѣхъ типографѣ, каквото печатаны-ты книги отъ Св. Писаніе да ся продаватъ по онѣхъ скѣпѣ цѣнѣ, по каквѣто ся продавали и рѣкописны-ты.

Между това на Фаустовой зетѣ, който ся наричалъ *Шеферъ*, было писано да подобри и истыщи типографско-то искусство. Той былъ сѣдѣлъ нѣколко врѣмя у Парисѣ, дѣто ся научилъ да багри (боядисва) нѣчта, печатаны съ плочи, на кои-то букви-ты были врѣзаны. Като чловѣкъ залибенъ за тънко-то и гладко-то, той съзрѣлъ все, что трѣбувало да ся направи, за да бѣде похубаво Гуттенбергово-то печата-